

У касаби, једној од многих балканских касаба, живео је ванбрачни син Циганке и неког турског официра из Анадолије. Звали су га Ћоркан. Обављао је све прљаве послове које нико други није хтео: од сахрањивања утопљеника до закопавања цркотина. С њим су збијали шале и сиротиња и бегови. Уверавали су га да је велики заводник. Кад је у касабу, након аустријске окупације, стигао први циркус, Ћоркан се заљубио у играчицу на жици, па, подјариван од обесних газда, починио многе глупости због којих је батинан и затворен. Онда се заљубио у неку сироту лепотицу, Пашу из Душча, па су га газде опет сколиле, причајући да га Паша воли и да је он невиђени заводник. На крају Пашу удадоше за старог Хаџи-Омера, који с првом женом није имао деце, а Ћоркану локални шаљивци наставише да причају како му је отац у Анадолији оставио велико имање, које само чека да га узме, па да влада и господује.

За све то време Ћоркан пије. Газде га награђују румом, у касаби до тада непознатим пићем (које „као да је створено за овакве као што је он; јаче је, брже по дејству, и пријатно друкчије од ракије“.) На етикети је слика „младе мулаткиње сочних усана“ са сламнатим шеширом, испод чијег лика пише „Јамајка“. Рум је „егзотика за Бошњаке у последњем стадијуму алкохолизма“, и не долази са Јамајке, него из Славонског Брода, где га производи фирма Eisler, Sirowatka & Comp. Кад отвори флашу рума, Ћоркан уздахне: „А колико је такве љепоте у свијету!“ Кад попије, машта о Паши („А у тој великој љетњој ноћи, коју ракија и песма и распламсала ватра на трави чине бескрајном, све је могућно; ништа није стварно, али ништа није невероватно ни потпуно искључено“); или о свом наследству у Анадолији („Истина је да он после друге флашице рума осети мирисни ветар отуд од далеке недостижне Бресе, и види, лепо види, њене зелене баште и беле грађевине“).

На крају, Ћоркан, да би доказао да сме „што жив човек не смије“, једне фебруарске ноћи прелази на Дрини ћуприју по ивици њеној, залеђеној, у кондурама, пијан и крилат, певајући: „Тиридам, тиридам... хајхај!“ У даљини му се привиђа анадолски град Бресе и лепа Паша с његовим дететом у наручју. И – прешао је мост. Све пијане газде су му клицале, а Санто Папо је поново узвикнуо: „Рум за Ћоркана!“

Тако је геније српске прозе Иво Андрић описао једног од вишеградских веселника, Салка Ћоркана. А, у ствари, то као да је опис српске власти деценијама уназад, а нарочито од 5. октобра 2000. године. Јер 5. октобра 2000. године Србија је веровала да

јој је лакнуло, и да ће најзад, слободна и усправна, кренути ка Европи, за коју се жртвовала од 1804. наовамо, трудећи се да себе преуреди и дотера да би била примљена у ред „модерних европских држава“. Демонстрирајући против Милошевића, опозиција је носила заставе земаља Европске уније и веровала у пријатељство Француске, Енглеске, Италије... Па чак и Америке; да, Америке! Иако су нас Американци и њихови сателити бомбардовали и отели нам Косово, то је било, мишљасмо, само због старог режима. Сад смо демократе и слободни, и загриће нас!

Дошавши на власт, Демократска опозиција Србије је обећала народу куле и градове. Али испоставило се да за Запад обарање дотадашње власти није коначни циљ. Требало је учинити и много што друго. Рецимо, ухапсити Милошевића и све српске генерале и политичке делатнике, који су, по одлуци „међународне заједнице“, били криви за догађаје приликом распада бивше СФРЈ... Ухапсити Караџића и Младића и испоручити их Хагу... Доставити Хагу сву поверљиву војну и полицијску документацију о – како би рекао Небојша Попов – „српској страни рата“... Уништити српску војску, лишавајући је свега: од ваљаног наоружања до озбиљног новца из државног буџета, и у Србију окружену грабљивицама са свих страна увести „цивилно служење војног рока“, то јест претворити потомке Степе и Мишића у „Баба Јулин пук“...

Направити провизоријум – аветну Државну заједницу Србије и Црне Горе, с једним јединим циљем – да се Црна Гора отцепи од Србије и, предвођена краљем дуванске мафије, прицепи Хрватској и Албанији. Уништити српске банке и банкарски систем, а отворити места за Рајфајзен, Креди агрикол, Сосијете женерал, Ерсте, итд., итд., заборављајући да „туђа рука свраб не чеше“, и да ће слом западног банкарског система сломити и Србију без својих банака... Известити разбојничку приватизацију (читај: пљачку) српске привреде, продавши странцима будзашто оно што вреди (попут „Сартида“ и цемента), а све остало домаћим мафијашима (или, како им тепају на Б92, „контроверзним бизнисменима“). Продати што више природних ресурса (власинску воду „Кока-Коли“, на пример).

Извинити се свим бившим СФРЈ народима за „српске злочине“ 1991–1995, не добивши ни од Хрвата, ни од босанских муслимана реч извињења за злочине које су починили неопавелићевци и муџахедини над Србима. Разорити српску школу фашистичким реформама и увести Српчићима енглески језик (да се зна ко је шериф у глобалном селу!) од првог основне, а немачки, италијански, француски од трећег, док још добро не науче језик својих мајки. Уништити српско здравство, причајући приче о правима пацијената, док се у пракси здравствене установе претварају у „болнице без наде“ из стрипа „Алан Форд“ (у којима, ако се сећате, пацијенту секу ногу јер га боли желудац да га не би препустили „несмиљеној судби“).

Припремати приватизацију јавних предузећа с једним јединим циљем: да Србија заувек постане робинја глобалистичког тоталитаризма (а грађанима обећати „бесплатне акције“, које ће, по свему судећи, имати вредност папира на коме су штампане). Припремати отцепљење Војводине, кроз причу о децентрализацији и регионализацији... Уништити пољопривреду, увозећи генетски модификовану сојину сачму и продајући тајкунима војвођанске оранице.

Не предузимати ништа озбиљно, чак ни вербално озбиљно, док ти отимају Косово, осим постављања питања Међународном суду, чије одлуке неће бити поштоване, потписати некакав за Европску унију ни на шта не обавезујући уговор о стабилизацији и придруживању, чији је циљ даља распродаја Србије... Пустити разуларене квазиневладине организације (јер их већину, посредно или непосредно, финансира Влада САД) да праве спискове за одстрел свих који се не слажу са понижењем Србије...

И тако даље, проклето даље, јудински даље, до dance macabre даље, до кола смрти у коме игра Србија, озрачена осиромашеним уранијумом наших НАТО пријатеља, у којој сваке године умре тридесет хиљада више људи него што их се роди, силована Србија чије органе су вадиле на Косову и продавали по Европи и свету, понижена, сатрвена у прах и пепео... Али вођи Србије и даље виде њену сјајну европску будућност. А зашто? Зашто, за име Бога и након свега? Зашто је сасвим свеједно да ли о Влади Србије пишемо сто, двеста или триста дана после њене инаугурације? Зато што европске газде Балкана стално наручују „рум за Ћоркана“.

Овдашњи политичари, који у балканској касаби обављају прљаве послове (попут испоручивања жртава хашком Минотауру), стално добијају похвале од разних Хавијера Солана, Олија Ренова и сличних мутаната постмодерне политике Запада, и опијају се, уз свест о личној користи (бакшиш за прљаве послове), визијама Европе с оне стране ћуприје. Док нас воде преко залеђеног моста транзиције, они машу рукама, за које верују да су крила, и показују нам у Европи (у којој има све више беде и незапослености, и коју пустоши економска криза) виртуелне слике онога о чему се, у Титово време, певало: „Ала волим овај режим, плата иде, а ја лежим.“ (У Србији има и обичних, не само високопостављених, Ћоркана, који и сада мисле да је динар јачи од италијанске лире, и да је Европска унија велики викенд шопинг у Трсту.) Кад Ћоркан на власти није пијан од евроунијатских обећања, он зна све о својој беди – да је дужан двадесет милијарди долара више него 2000. године, када му је НАТО дао „бефел“ да влада у касаби званој Србија, да више нема војску, да је остао без Косова, да ускоро неће бити пара за плате и пензије, да грађани у кругу КБЦ „Београд“ истичу огласе у којима нуде бубрег за педесет хиљада евра да би могли да прехране породицу. Али чим угледа етикету на бочици рума (не пише „Јамајка“, него „Брисел“, мада се роба производи у

Пише: Владимир Димитријевић
среда, 12 новембар 2008 12:50

домаћим идеолошким јазбинама турбо-капиталистичког глобализма), Ћоркан све заборави: уместо Брусе, угледа Њујорк и Лондон, са успешним берзанским махерима на послу, а уместо Паше, привиђа му се вече уз свеће са Кондолизом Рајс, која га уважава као превасходног америчког партнера на Балкану. Наш Ћоркан се плаши да се освети и да коначно порекне привид (један што се усудио након сарадње са Западом да оптужи Запад за обману Србије убијен је 2003. године, чим је схватио да, након Косова, оде Војводина).

Савест подсећа Ћоркана на Вилија Вимера, који је на Скупштини НАТО земаља 2000. године чуо да Србија никад неће ући у Европску унију, али он румом турбо-капитализма гуши глас савести, и сме што жив човек не сме да распрода, разгради и раскући, само да би опет чуо како га НАТО газде називају „пилетом од сокола“ и „газијом“ (јунаком, него шта!).

Газде спасавају свој Волстрит билионом долара државне интервенције (парама отетим од пореских обвезника), а нашем Ћоркану говоре да дерегулише тржиште и спречи уплитање државе у бизнис. И Ћоркан им верује. Не, он види, види у свом пијаном заносу и Брусу (Брисел) и Пашу (Кондолизу) и може, у кундурама свог комплекса ниже вредности, да хода ивицом моста, певајући „Тиридиридам... хај, хај!“ или свирајући у бенду „Монетарни удар“.

Наши Ћоркани, за наше паре, отете од уста наше деце (која у школи падају у несвест од глади, јер немају пара за ужину) путују по Њујорку (на Генералну скупштину УН), иду на договоре с бриселским комесарима, плове, лете, возе се на пријеме и вечере, и у тим немогућим ноћима верују у виртуелну стварност свог значаја, и мисле да их газде цене много више од тоалет папира у неком од Хајата светских метропола. Наши убоги „државотворци“ хвале се својим успесима, у земљи у којој беда свакодневног живота подсећа на хиперинфлаторну 1993. годину.

Али ко зна. Времена се мењају и обрти су могући. Можда ће Србија ипак прогледати ка Истоку, а Ћоркан, због зијана који је починио кад је циркус европских интеграција стигао до нас, отићи у ћорку. Важно је не утопити се у бриселски рум, чувајући ум и очи незамагљеним. Најгушћа тама је ипак пред зору. Наш народ је одавно рекао: „Жари, пали удбински диздаре, ред ће доћи и на твоју кулу.“ На пламену Потемкинових села ћоркановске демократије можда ће се огрејати нова, морално одговорна и видовита Србија.

Сто, двеста, триста... дана Владе или Рум за Ћоркана

Пише: Владимир Димитријевић
среда, 12 новембар 2008 12:50

И да не буде тако – важно је сачувати образ. Јер он мије обе човекове руке, леву и десну. Србији су одсечене и левица и десница, а ови патрљци од картона се не рачунају. Образ и руке – то сачувати, па ће бити и бољег данас и бољег сутра.